

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

Exemplvm Epistolae P. Francisci De Castro Sacerdotis Societatis Iesv, Ad
P. Lavrentium Xara Ex Hispanica Lingva In Latinam conuersa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

EXEMPLVM
EPISTOLAE

P. FRANCISCI DE CASTRO SACERDOTIS SOCIETATIS IESV, AD P. LAURENTIVM XARA EX HISPANICA LINGVA IN LATINAM CONVERSÆ.

XPONAM his literis, quod R. V. gratissimum fore existimo, martyrium illustre, quod hoc ipso anno 1580 Maroci subiit Petrus quidam Elcius ciuis Madridiensis, ex certa ac fideli narratione, quam inde ad nos misit Reuerend. P. F. Ignatius Prouincial. Trinitatis, qui in Africam ad redimendos captiuos trajecerat.

Erat Maroci Petrus hic Elcius Madridii natus, cui, quoniam vulgò fidem Christianam prodidisse ex signis quibusdam externis putabatur, Hameter incolæ nomen imposuerunt. Hic vitam illam persequens, vt se in Hispaniam reciperet, communicato cum quibusdam consilio clanculum inde discessit die 27 Decembris anni 79 die Iouis mahè, & vnà cum illo Quæstor Regius item Hispanus, & seruus Lusitanus, & Maurus quidam, omnes in equis. Aliquantum vrbe progressi in equites duos Mauros inciderunt, à quibus comiter digressi vereri cœperunt, ne ab iis, quod valde probabile erat, proderentur. Itaque consultantes inter se num iter proseguendum an magis omnino desistendum esset, denique progredi decernunt: Verùm Regia via relicta, ne ab insequentibus inuenirentur, montem, qui primus occurrebat, transversum secantes, quanta maxima poterant festinatione Fezium petebant. Hic cum nox primùm illos inuasisset, deinde ingens pluuia, & tenebræ, neque iter cognoscere possent, ac ne vbi quidem pedem sisterent, videre, denique prope Azamor ad quatuor passuum millia sub lucē euaserunt in ipsas hostium manus, à quibus illico comprehensū ad oppidum pertrahuntur. Inde postea Regis iussu Marocum ducti

ducti die 16 Ianuarii sub vesperam diei veneris, ac sequenti loco
 ad aliam domum, in qua captiui tenebantur, translari: ubi Petrus
 manibus pedibusque ad bombardam quandam alligatum male
 modum tractarunt Mauri. Neque multo post affuit Regis nuntius,
 qui Petro, cui præcipue erant ob fideli causam infensi, denunciar
 ret, si ad Maurica sacra redire velit, paratum esse Regem præter
 ita condonare. Cui Petrus intrepide, se esse semperque fuisse Chri
 stianum, neque vnquam veri Dei fidem abnegaturum, esse præ
 timore antea eius indicia quadam dedisset; denique, Rebet, inquit,
 Regi, neque vnquam me corpore circumcisum fuisse, & semper
 animo meo fidem ac religionem, quam puer in Hispania profes
 sus sum, impressam retinuisse: neque me latere huius rei mihi gra
 uia supplicia necemque imminere, sed hæc supplicia & hanc
 vitam mihi allatura æternam, quam ego longè pluris estimo, quam
 omnia imperia ac regna huius mundi. Inde ad Christianos
 conuersus, quorum illic erant multi, qui à fide defecerant, eoque
 defixi intuebantur: Redite, ait, fratres, redite ad Deum, & ad ver
 itatem legemque eius sanctissimam, quoniam vos ipsi perditum
 itis præcipites in æternas flammâs. Petite à Patre æterno
IESVM CHRISTVM eius filium, saluatorem nostrum, ut
 pro peccata remittat, misereaturque animatum vestrum, &
 ego meam irado ac commendo, rogoque sanctissimam Virgine
 nostram Dominam, & omnes Sanctos Cœlites, vt pro me inter
 cedant. Iam cernitis quam morti propinquus sim, quod me ob
 gat, vt veritatem vobis sincere aperiam. Scitote fratres mei
 omnia mendacium & inanitatem præterquam credere & tenere
 quod S. Rom. Eccles. credit tenetque. Intelligite vos met
 mittendæ vitæ temporalis, amittere sempiternam & beatam,
 ipsum simul Deum, qui nos ad suum conspectum euocabit in
 magno & horribili iudicio. Quam autem excusationem re
 rere licebit, cum ipsemet iam antea prædixerit: Qui me nega
 rit coram hominibus, negabo & ego eum coram Angelis Dei.
 Videte ne, cum minimè cogitabitis, tum vos inuadat mors, &
 tertia illa hora, in qua nullum planè remediū inuenire poteritis
 quin vos iusta Dei sententia sempiternis inferni incendiis ad
 cet. Quæ cum Christianis loquutus esset, ad Mauros etiâ con
 sus, A vobis etiam, ait, peto Dei omnipotentis nomine, eiusque
 vnici Iesu Christi, vt vos ad eum conuertatis, & salutem bap
 tismū suscipiatis, qui est vobis vnus ad salutē vestrā aditus, ne
 quoque gehennæ ignes & infinita supplicia subeatis. Ego vero
 do Iesum Christum Saluatorem meū hanc cōfessionē accepimū

& me in eam gloriam, ad quam factus & creatus sum, admissurum propter merita sanctissimæ passionis suæ, ob quam ego cum rogo atque obtestor, ut necem istam, quæ in me præparatur, omnium læuissimam & acerbissimam esse velit, quam vlli vnquam martyres sustinuerint, ac donec spiritum istum emittam, sensum mihi intelligentiamque perfectam largiatur, & patientiam, ac fortitudinem, ad molestias & tormenta omnia pro eius diuino nomine cõstanter perferenda.

Interea cum fortè oratoris Hispani cõsobrinus in Palatio versaretur, ut epistolam quandam ipsi Regi redderet, eoque de aditu ad Regem cum Cubiculariis ageret, admonitus de eo rex, veritus ne pro Petri vita deprecaturum venisset, mandat Cohortis Præfecto cuidam nomine Manserico, ut postico egressus, ne ab Hispano videretur, Petrum subitò quàm crudelissimè mactari iubeat. Ille appropinquans Christi militem eduxit ad locum carnificinæ destinatum; quo in itinere nūquam ille destitit Christianis defectoribus, Mauris, Iudæis, qui eum multi comitabantur, persuadere, ut ad Deum conuerterentur, & tam felicem mortem, ad quam ipse tum proficiscèbatur, consequi conarentur, crederentque in vnū Deū, qui eos saluos reddere poterat, neque se mendacis Mahumetis erroribus seduci paterentur, cum quo vnà supplicium sine fine perpassuri essent. Quæ ille dum alta voce cõcionabūdus iactaret, tota illa via pugnis & calcibus cõlaphisque tundebarur. Vbi ad locū ventum est, primum omnium, ne ampliùs loqueretur, linguā præciderunt, vestibusque nudarūt omnibus, excepta intima & femoralibus. Deinde quatuor circiter vltas solo eleuatum portæ cuiusdam vtraque manu clauis trabalibus affixeruat, vnde pendens (miram dictu) et si lingua iam carebat, in hæc verba prorupit: O mi Deus bone esto mei memor: nam hi mihi clauis nō clauis sunt, sed flores, rosæ non spinæ, gemmæ & margarita non ferrum durum. Tum læui satellites corpus quàm maximè attrahentes rursus vtrumque pedem duobus pergrandibus clauis confixere. Et ille, Tu nōsti bone Deus meus me in hoc toto supplicio nullum omnino doloris sensum percipere, quin potiùs mirificam voluptatem ac dulcedinem. Ac omni illo tempore cum nulla alio loquutus est, quàm cum Deo vno, ad quem verba faciebat pietatis & amoris cuiusdam mirifici plena, supplicans æterno Patri per Christum Iesum, ut vsque ad mortem saluari eum patientia confirmaret, & sua luce illustraret, quo eum assidue prædicare posset, ac idenique in eius gratia decedere. Vbi cum Mauri erubescerent, quod tam sapienter de rebus diuinis cõtra ipsorum supersti-

tionem loqueretur, exasperati præsertim miraculo lingue tam
 uidenti, quidam detractos sibi calceos in os eius cõjiciebãt, quorũ
 dam duris fustibus tibiãrum ossa acriter tundebãt, vte contra-
 gerent. quibus ille, Nolite, aiebat, putare vos mihi mali quicquid
 inferre, agite in me, quod lubet. hæc mihi omnia coronam
 & præmium adaugent, neque me vnquam a vera religione distri-
 here poterunt. At Mauri eo magis commoti iteratis tormentis
 Martyrem affligebant, acclamantes, vt Mahumetem inuocaret.
 Ille autem, Ne me ampliũ tẽtate. Difficile est vincere, qui IESUM
 CHRISTVM protectorem habet, & defensorem, vt ego ha-
 beo, & Sanctissimam Virginem eius matrem, & Sanctos omnes
 deprecatores. Et percussantibus quis eum peruersisset, &
 illum in errorem induxisset, respondebat; ipsos verò errare, qui
 veritatem non nossent, & cœci ad infernum truderentur, multo
 que se maiorem ex illorum miseria, quam ex suis omnibus supplic-
 iis, capere ac sentire dolorem. Tum verò impii satellites frontem
 ac caput ingenti clauo transuerberantes ad portam adde-
 runt, cùm adhuc nihil sanguinis ex vlla plaga, vel manuum, vel
 pedum, aut capitis profueret. Sed ille caput leuiter quallans
 eile auellit a porta, & ad dexteram partem ceruicem modice
 flectens, visus est ore multo pulchriori & lætiori renidere, rursus
 que caput erigens, oculos in cœlum leuauit nescio quid sobri-
 sitans, quod nemo percepit, omnes tamen preces Deo facere
 intellexerunt. Tum extractum capite clauum, & quidẽ difficillimè
 quoniam vi magna in ossa penitus adactus erat, jugulum tere-
 runt, ita vt portę tabulis compingeretur, atque ex eo solo vulnere
 cruor manauit. Ita confixus martyr egregius diutius pendens, o-
 culos identidem lætissimè aperiebat, in cœlumque intendebat
 credibili patientia & animi æquitate, quæ in vultu toroquenti
 emicabat, demum felicem animam Creatori suo reddidit, miran-
 te corpore toto admodum candido, nullis cicatricibus aut viciis
 cicibus, dextero oculo clauso, læuo patefacto. Hic fuit felicissimus
 athletæ exitus, de quo vt Rex cognouit, tum sobrinum oratione
 introduci imperauit, qui quòd ipse esse rē rescuerat, inter alia
 gotia Martyris corpus postulauit. Et cùm a Rege cõcessum esse
 Christiani ad rem contegendam simularunt extra portam id de-
 ferre, vbi cæteros sepulturæ mandare mos est: sed tum quidam
 eodem patibuli loco reliquerunt, vt postea in ipso sacello San-
 ctissimæ Virginis, in quo Christiani Missas audire & carnis
 sacra obire solent, conderetur, vbi nemo adhuc alius conditus
 fuerat. Subucylam & femoralia is, quem dixi, Frater Ignacius
 mura

minuta frustra Christianis diuisit, easque reliquias magna omnes cum religione asseruarunt.

Postero die instituere Christiani festum diem celeberrimum, ad quem confluere etiam ceteri omnes captiui fideles, quibus ipse Pater Frater Ignatius, qui totius rei spectator & testis fuerat, pro concione singillatim omnia enarrauit. Quod omnes impulit, ut in eadem aedicula singulis mensibus eum diem, quo hic sanctus martyr obierat, in eius honorem pie ac sancte venerari ac celebrare decernerent. Ocania,

10. Iulij, 1580.

Tom. ij. SS EPI